

prima instanță: M. Muruianu
instanța de apel: A. Panov, T. Pelin, S. Arnăut

2ra-1621/14

ÎNCHEIERE

21 mai 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Vera Macinskaia
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Mihail Marin

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Mihail Marin împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și procuraturii

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de către Mihail Marin și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 09 iulie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă

constată

La 27 martie 2013 Mihail Marin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și procuraturii.

În motivarea acțiunii a indicat că la 14 ianuarie 2009 Procuratura sect. Buiucani, mun. Chișinău a pornit urmărirea penală conform elementelor infracțiunii prevăzute de art. 150 alin. (2) lit. a) și e) Cod penal, pe faptul determinării la sinucidere a lui Aurel Marin.

Menționează că temei pentru pornirea urmăririi penale au constituit materialele acumulate pe faptul decesului lui Aurel Marin, fiul reclamantului, care a fost depistat la 20 decembrie 2008, strangulat prin spânzurare la domiciliul său din str. Călinescu 33, mun. Chișinău.

Afirmă că la 09 iunie 2009 a fost recunoscut în calitate de bănuît și audiat. La 01 octombrie 2009 a fost audiat suplimentar în calitate de bănuît, iar la 22 iunie 2009 a fost pus sub învinuire și în aceeași zi audiat în calitate de învinuit.

Susține că tot la 22 iunie 2009 de către procurorul Procuraturii sect. Buiucani, mun. Chișinău i-a aplicat măsura preventivă declarația de nepărăsire a localității.

Indică că fiind audiat în calitate de bănuît și învinuit, nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii înscrinate. A considerat că relațiile tensionate din ultimii ani s-au datorat litigiilor judecătorești în care a solicitat rezilierea contractului de donație a casei către feciorul Aurel și familia sa.

Prin ordonanța procurorului la 30 iulie 2010 a fost supus expertizării psihiatrice, fiind audiat de comisia de expertiză.

Iar după mai multe cereri către Procuratura Generală a RM la 12 februarie 2010 procurorul în Procuratura sect. Buiucani, mun. Chișinău a emis ordonanța de încetare a urmăririi penale în privința lui din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii.

Afirmă că procurorul a ajuns la concluzia că victima și învinuitul nu au conviețuit o perioadă atât de îndelungată de timp împreună și nu au existat relații strânse, exclud posibilitatea unor persecutări, jigniri sau înjosiri sistematice din partea lui Mihail Marin, asupra fiului său Aurel Marin. Unicul incident serios între aceștia la data de 20 decembrie 2008 s-a soldat cu împăcarea părților și clasarea procesului administrativ. În acest context, nu se poate ajunge la concluzia că Mihail Marin l-ar fi determinat la sinucidere pe fiul său Aurel Marin, iar indicarea de către victima decedată Aurel marin, în scrisoarea pre-mortală, precum că de sinuciderea sa se face vinovat tatăl său Mihail Marin, nu poate constitui ca temei de a-l învinui pe Mihail Marin în determinarea la sinucidere a feciorului său Aurel Marin.

Prin urmare, examinând probele acumulate în cadrul urmăririi penale, procurorul a ajuns la concluzia că faptul determinării la sinucidere a lui Aurel Marin de către Mihail Marin nu s-a confirmat, lipsind latura obiectivă a infracțiunii, și anume persecutarea, clevetirea, jignirea și înjosirea sistematică a victimei de către învinuit, neconfirmându-se nici vinovăția învinuitului la determinarea feciorului său la sinucidere, motiv pentru care urmează de încetat urmărirea penală pe cazul dat, în lipsa elementelor infracțiunii în acțiunile învinuitului Mihail Marin.

Consideră că prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și procuraturii i-au fost cauzate suferințe psihice și morale, fiind persecutat, urmărit, privat de dreptul de a se deplasa, lezată cinstea, onoarea și demnitatea.

Susține că prin urmărirea ilegală a lui, erorile judiciare ce au fost admise i-au fost aduse atingeri drepturilor și libertăților sale fundamentale, iar traumele psihice și suferințele fizice provocate de această urmărire penală nelegală trebuie să fie reparate prin acordarea unor despăgubiri morale și materiale echitabile de natură a-i aduce deplina satisfacție pentru suferințele psihice și fizice suportate pe perioada urmăririi cât și ulterior, ca urmare a unor serii de consecințe negative, stării de sănătate, atingerea gravă adusă onoarei și demnității, reputației profesionale, ca urmare a oprobiului public, precum și sentimentul de frustrare accentuată creat de dezumanizare și de afectare a personalității lui.

Consideră că pentru a aduce satisfacția deplină pentru profunde suferințe psihice și fizice pe care le-a avut, durata și intensitatea acestora, consecințele, care au avut loc asupra sănătății lui, suma bănească de 100000 lei pe care o solicită cu titlu de daune morale este una echitabilă și de natura să îi aducă deplina satisfacție morală și să-i compenseze suferințele.

Solicită încasarea de la Ministerul Justiției al RM în beneficiul lui Mihail Marin a daunei morale în mărime de 100000 lei cauzată prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și procuraturii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 noiembrie 2013 a fost respinsă cererea de apel declarată de către apelantul Mihail Marin și menținută hotărârea primei instanțe.

La 30 decembrie 2013 Mihail Marin a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat ilegalitatea hotărârilor judecătorești, considerându-le lipsite de orice suport factual și de drept, emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Mihail Marin nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Mihail Marin asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Mihail Marin ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Mihail Marin se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Vera Macinskaia

Dumitru Mardari